

Proloog

Puffin Island

Oktober 1965

‘De mist komt snel opzetten,’ zei Betty Rose. Ze keek uit het raam van het huisje van de vuurtorenwachter met uitzicht over Blue Water Bay. De bewoners van Puffin Island waren maar wat bekend met woeste stormen, en de rood-witte vuurtoren die zeshonderd meter van de haven in het water stond was met zijn torenhoge silhouet tegen de woelige lucht een standvastige wachtpost. Het licht van de vuurtoren flikkerde af en toe en probeerde de dichte mist te doorboren, waarbij elke omwenteling griezelige schaduwen wierp door de werfelende nevel.

‘Mack zal het vanavond druk hebben en hopelijk is Eric snel weer terug. Ik vind het geen prettig idee dat hij in dit weer op zee is.’ Ze klemde haar mok thee tegen zich aan en hoopte vurig dat ze haar man Eric, een visser, snel zou zien lopen langs de haven.

‘Maak je niet druk om die mist, de baby komt eraan!’

Betty draaide zich om en zag Selby in de deuropening staan, met een van pijn vertrokken gezicht en haar hand op haar buik.

Klats!

Selby’s vliezen braken met de kracht van een dam die doorbreekt. Waar de twee vrouwen net daarvoor nog hadden genoten van de perfecte combinatie van thee en cake, staarden

ze nu naar de plas met vruchtwater op de vloer van de woonkamer.

‘Ik wist het gewoon toen ik vanmorgen wakker werd, ik voelde me een beetje vreemd.’

‘Heb je pijn?’

‘Of ik pijn heb? Já!’ Selby kromp ineem toen een samentrekking in haar buik haar de adem benam.

‘Hoe snel komen de weeën?’

‘Snel genoeg.’

Betty keek weer door het raam naar buiten en haastte zich toen naar het schema dat hing aan de muur. Ze volgde met haar vinger de data in de linkerkolom. Zodra ze bij de datum van vandaag was aangekomen, keek ze naar de getijden op het schema. ‘Selby, de vroedvrouw kan de dam nooit meer oversteken. Het is vloed en de mist wordt alleen maar erger.’

Selby hield haar handen om haar buik geklemd terwijl ze weer een kreun slaakte. ‘We moeten Mack een bericht sturen.’

Mack Sinton was de hoofdwachter van de vuurtoren op Puffin Island. Het zat in zijn bloed. Zijn vader, grootvader en overgrootvader waren allemaal vuurtorenwachter geweest. Er waren drie assistent-vuurtorenwachters met wie hij samenwerkte. Ze werkten in ploegen van zes weken, gevolgd door twee weken thuis. Dit was het eerste kindje van Selby en Mack en Macks verlof viel samen met de uitgerekende datum van de baby. Ze hadden niet gerekend op een vroeggeboorte.

Omdat het weer met de minuut verslechterde, wist Betty dat Mack een zware klus te wachten stond en dat de vuurtorenwachters vrijwel zeker geen tijd hadden om naar de baai te kijken. En als ze dat wel zouden doen, was het onwaarschijnlijk dat ze de seinvlaggen zouden zien waarmee vanuit de haven werd gezwaaid. Eén vuurtorenwachter zou het mistsein

bedienen, en de andere het licht. Bovendien kon de wachter de vuurtoren onmogelijk verlaten. De veiligheid op zee was op een nacht als deze zijn eerste prioriteit.

Betty luisterde of ze het mistsein al hoorde – een explosieve lading die met vaste tussenpozen werd afgevuurd om de schepen te waarschuwen en ze veilig op weg te helpen.

‘Ik weet niet zeker of we Mack een bericht kunnen sturen,’ zei ze zachtjes.

‘Betty, we moeten het proberen. Ik wil dat hij het weet,’ smeekte Selby.

Betty aarzelde even en dacht snel na. ‘Oké, ik zal het proberen.’

Ze rende de gang in, pakte haar jas van de houten kapstok, trok haar laarzen aan en greep haar handschoenen. ‘Waar zijn de vlaggen?’

Selby wees naar de tas met seinvlaggen naast het dressoir.

‘Ik ben hooguit tien minuten weg. Maak het jezelf gemakkelijk op bed en probeer kalm te blijven.’

Selby knikte. ‘Weet je nog hoe je ze moet gebruiken?’

‘Natuurlijk. De eerste maanden dat Mack hier gestationeerd was, heb ik toch naast je gestaan aan het einde van de pier en heb ik gezien hoe je met Mack communiceerde met de vlaggen.’

Het was onderdeel van de wekelijkse routine waarmee de mannen die in de vuurtoren aan het werk waren in contact konden blijven met hun geliefden. Elke zondag om tien uur in de ochtend stonden vrienden en familie van de vuurtorenwachters aan het einde van de pier in de haven en communiceerden ze via het semafooralfabet, terwijl de vuurtorenwachters naar ze keken door een verrekijker. Bij het seinsysteem hielden de mensen in de haven gele en rode vlaggen in be-

paalde posities om berichten door te geven.

Met de tas met vlaggen over haar schouder opende Betty de voordeur en haastte zich naar de baai. Terwijl de storm steeds heviger werd, hoorde ze alleen nog maar de wind rond de kliffen razen en de golven tegen de rotsen beuken. Ze vond precies dezelfde plek als waar ze elke zondag hadden gestaan en begon wanhopig met de seinvlaggen te zwaaien in een verwoede poging iemands aandacht in de vuurtoren te trekken. Terwijl Betty's armen wild heen en weer zwaaiden, spelde ze de dringende boodschap letter voor letter.

S-E-L-B-Y-M-O-E-T-B-E-V-A-L-L-E-N

Maar er kwam geen reactie, zelfs geen teken van leven van de vuurtorenwachters, wat niet geheel verrassend was gezien de verslechterende weersomstandigheden en het feit dat hun aandacht ongetwijfeld elders was.

‘Wat doe je hier buiten? Het is ijskoud.’ Ze draaide zich om en zag haar man Eric in zijn gebruikelijke oversized zwarte duffelcoat over het zand naar haar toe lopen. ‘We konden gelukkig nog terugvaren ondanks het weer, want het is verschrikkelijk buiten. Ik kan niet wachten om thuis lekker de open haard aan te zetten.’

‘Het is Selby. Ze is aan het bevallen. Ik probeer Mack te waarschuwen, maar dat lukt niet.’

‘Is Selby aan het bevallen? O nee, maar je gaat Mack niet meer bereiken die heeft zijn handen vol.’

Op dat moment schrok Betty op van de eerste geluidsexplosie vanuit de vuurtoren.

‘Je krijgt Mack nu zeker niet meer te pakken.’

Betty leunde naar voren en gaf haar man een kus. ‘En de vroedvrouw komt de dam niet over, dus moet ik deze baby ter wereld brengen.’

‘Kan ik iets doen om te helpen?’

‘Je kunt me naar de vuurtoren roeien.’

Betty en Eric draaiden zich om en zagen Selby staan, ineengedoken in haar jas. ‘Ik heb Mack nodig.’

Betty pakte haar hand. ‘Selby Sinton, je bent gek. Het is te gevaarlijk! De explosieven worden afgevuurd en de mist wordt steeds dikker. Om nog maar te zwijgen van de golven op zee.’

‘Alsjeblieft, het is maar een klein stukje.’

Eric keek naar Betty en toen weer naar Selby. ‘Ik denk echt niet dat...’

‘Alsjeblieft,’ smeekte ze. ‘Ik moet bij mijn man zijn, ik wil dit niet alleen doen.’

Betty kon zich niet eens voorstellen hoe bang Selby moest zijn. De baby was drie weken te vroeg.

‘Als je me niet roeit, doe ik het zelf wel.’ Selby was vastberaden, maar toen ze weer een wee kreeg, slaakte ze een kreet die om hen heen weerkaatste en klonk als het gekrijs van een zeemeeuw.

Betty nam het heft in handen. ‘Eric, haal de boot. Ik ga mee,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze zich naar Selby omdraaide. ‘Je kunt niet in je eentje bevallen.’

Eric keek twijfelachtig naar de zee. Het was niet ver naar de vuurtoren, maar Betty wist dat als er iets met Selby zou gebeuren dat hij zichzelf dat nooit zou vergeven. En Mack ook niet. Het kanon werd opnieuw afgevuurd.

‘Schiet op, Eric, haal de boot voordat we echt niets meer kunnen zien,’ beval Betty.

Eric zette een sprintje in en haastte zich naar het boothuis. Hij maakte een van de roeiboten los, pakte twee roeispanten en trok de boot op het zand en het water in. Nadat hij Selby

in de boot had geholpen, boog ze haar hoofd en greep ze haar knieën.

‘Ik weet niet of dit wel zo’n goed idee is,’ fluisterde hij tegen Betty.

‘Ik ook niet, maar wat kunnen we anders doen?’ Ze keken elkaar aan voordat Betty in de boot klom en ze naast Selby ging zitten en een arm om haar heen sloeg. Het water was ruw, de lucht was koud en de temperatuur was het afgelopen uur aanzienlijk gedaald.

Eric duwde de boot het water in, waadde door het ondiepe water, klom toen in de boot en begon gestaag te roeien.

Hij zwoegde in stilte de boot door het ruwe water, terwijl Selby zachtjes jammerde. Het duurde niet lang voordat ze de vuurtoren bereikten en Eric het touw vastgreep dat op de steiger lag.

‘Betty, kun je er eerst uitstappen? Probeer je goed vast te houden, zodat de boot niet gaat schommelen.’

Toen Betty veilig uit de boot was, draaide ze zich om en stak haar hand uit naar Selby. Langzaam klom ook Selby uit de boot, terwijl Eric de boot met het touw vastmaakte en ook zelf de steiger op stapte.

‘Bedankt dat je ons hier veilig hebt gebracht.’ Betty raakte Erics arm aan voordat ze omhoogkeek naar de toren.

‘Wanneer kan ik jullie weer komen halen?’

Betty keek naar Selby. ‘Misschien over achtenveertig uur. Ik heb de vlaggen in de haven gelaten. Kun je ze halen en morgen rond tien uur een signaal geven? Dan probeer ik je op de hoogte te brengen.’

Hij knikte en kuste zijn vrouw. Ze schrokken allemaal op toen er weer een explosief werd afgevuurd, gevolgd door een sirene.

‘Vanwaar die sirene?’ vroeg Betty bezorgd.

‘Waarschijnlijk is er een boot de weg kwijt en vaart hij nu te dicht op de rotsen. Ga snel naar binnen,’ antwoordde Eric.

Op dat moment hoorden ze geschreeuw en herkenden ze de stem van Mack.

‘Mack,’ riep Eric, zijn stem weerkaatste om hen heen. ‘Mack,’ riep hij nogmaals.

Een paniekerige Mack verscheen en keek ze verward aan alsof hij niet zeker wist of ze echt waren. ‘Wat doen jullie hier?’ Zijn ogen waren op Selby gericht. ‘Gaat het goed?’

‘Ik ben aan het bevallen. Ik wilde de baby niet alleen krijgen.’

Mack haalde diep adem en omhelsde zijn vrouw. ‘Ga naar de woonvertrekken. Er liggen schone handdoeken in de kast. Ik kom zo snel mogelijk, maar we zitten midden in een crisis.’

Weer klonk er een geluidsexplosie. Geschrokken keek Mack achter zich. ‘Er is een boot op de rotsen gelopen, en mogelijk zijn er vrouwen en kinderen aan boord.’ Mack was duidelijk verscheurd. ‘Het spijt me zo, maar ik moet gaan. Ik moet ze helpen.’ Mack omhelsde Selby nogmaals. ‘Ik hou van je.’ Hij liep achteruit, draaide zich om en verdween in de mist.

‘Mack, wacht. Ik ga met je mee.’ Eric haastte zich achter hem aan en liet Betty achter die ‘wees voorzichtig’ riep.

Terwijl Betty Selby door de deur naar de binnenkamer van de vuurtoren en naar de wenteltrap leidde, beseftte ze dat het beklimmen van de trap waarschijnlijk net zo’n uitdaging zou worden als de bevalling zelf.

‘Ga je het redden?’

Selby keek omhoog. ‘Ik moet wel.’

Langzaam klom ze omhoog, zich vastklampend aan de leuning en om de paar treden even rustend.

‘We zijn er bijna,’ moedigde Betty haar aan.

Toen ze boven kwamen, wees Selby naar een kamer. ‘Dat is de kamer van Mack.’

Betty opende de deur. De minimalistische kamer – de muren grijs, net als de mist die buiten het raam dwarrelde – bevatte slechts een eenpersoonsbed, een kledingkast en een nachtkastje met een ingelijste foto van Selby. Gelukkig was het er aangenaam warm.

Betty hielp Selby naar het bed en ze ging zitten. Ze deed haar sjaal af en wurmde zich uit haar jas, die Betty meteen aan de achterkant van de deur hing.

‘Het lukt me niet om ze uit te doen,’ zei Selby hulpeloos, terwijl ze op de rand van het bed zat en naar haar laarzen keek.

Betty glimlachte terwijl ze de laarzen uittrok en het kussen opschudde. ‘Wil je plat liggen of een beetje rechtop zitten? Wat is het meest comfortabel voor je?’

Selby schoof achteruit en ging liggen. ‘Dit is zo comfortabel als het maar kan.’

‘Dit wordt voor ons allebei de eerste keer. Ik heb nog nooit een baby ter wereld gebracht en jij bent nog nooit bevallen.’

‘Wil je ruilen?’ vroeg Selby met een glimlach.

‘Ik denk dat het daar een beetje te laat voor is. Ik ga wat schone handdoeken halen en wat water. Ik ben zo terug.’

De volgende wee kwam opzetten en Selby greep het beddengoed vast. De tijd tussen de weeën gaf nu aan dat de baby echt op komst was.

‘Ik wil Mack,’ schreeuwde ze.

Betty haastte zich terug door de deuropening en zette een kom water en een stapel handdoeken naast het bed. Ze maakte een washandje nat en depste Selby’s voorhoofd.

‘Hij komt zodra hij kan,’ stelde Betty haar gerust, ‘maar in de tussentijd...’

Toen Selby opnieuw met een van pijn vertrokken gezicht haar buik vasthield, was het duidelijk dat deze baby niet veel langer zou wachten. Ze trok haar knieën op en schoof haar rok omhoog. Betty hielp haar met het uittrekken van haar panty en ondergoed.

‘Ik moet even kijken hoe het ervoor staat daaronder. Vind je dat goed?’

Selby knikte, pakte Betty’s hand vast en kneep zo hard dat Betty er bijna geen gevoel meer in had.

Selby schreeuwde van de pijn. ‘Het komt!’

‘Probeer rustig te blijven en adem door de weeën heen. Je doet het heel erg goed.’

‘Ik wil persen.’

‘Pers bij de volgende wee.’

De volgende wee kwam al snel. Selby kreunde en Betty veegde haar voorhoofd af terwijl ze haar hand vasthield, en keek toen weer.

‘Het hoofdje komt eruit. Ik zie het hoofdje!’

‘Ik moet weer persen.’

Deze baby treuzelde niet. Betty wist dat de volgende wee er aankwam, gezien de pijn op Selby’s gezicht. Bij de volgende perswee zette Selby alles op alles en met een laatste krachtinspanning gleed een glibberig bundeltje leven in Betty’s handen. Snel veegde ze het slijm uit de mond en neus van de baby, die meteen begon te huilen. Betty voelde zich direct opgelucht.

Selby was uitgeput en tranen van opluchting liepen over haar wangen.

‘Je hebt een dochtertje en ze is prachtig.’ Betty wikkelde de

pasgeboren baby in een handdoek en gaf haar aan Selby.

Toen ze voetstappen de trap op hoorde komen, riep Selby: 'We hebben een meisje!'

Beiden verwachtten Mack in de deuropening te zien staan, maar in plaats daarvan verscheen een verdrietige Eric.

'Betty, ik moet je even spreken.'

Betty zag aan de blik op zijn gezicht dat hij vreselijk nieuws had en met een zwaar hart stapte ze de kamer uit en trok de deur dicht. 'Wat is er? Is er iets gebeurd?'

Eric fluisterde: 'Er is geen andere manier om dit te zeggen.' Hij sloot even zijn ogen en haalde diep adem. 'Mack is in zee gesleurd toen hij probeerde de boot te helpen die tegen de rotsen was geslagen.'

Betty sloot haar ogen en omhelsde haar man, zich vastklampend aan hem alsof haar leven ervan afhing, voordat ze zich langzaam losmaakte.

'Wil je me vertellen dat Mack dood is?'

Eric knikte. 'Ja. Dit kan hij niet hebben overleefd. De golven hebben hem meegesleurd en we zijn hem uit het oog verloren. Niemand kon hem redden.'

Betty keek naar de deur en toen weer naar Eric. Ze slikte en knipperde haar tranen weg. Ze haalde diep adem, liep langzaam terug de kamer in en sloot de deur achter zich. Er viel een paar seconden stilte voordat Eric Selby hoorde huilen en haar verdriet door ieders ziel sneed.

1

Puffin Island
Heden

Met nog maar een halfuur te gaan voordat de galerie opening, besloot Dilly Waters twee vliegen in één klap te slaan en naar het theehuis aan het einde van Lighthouse Lane te gaan. De geur van versgebakken scones kwam haar tegemoet toen ze de deur opende. Het kleine koperen belletje boven haar hoofd rinkelde zachtjes.

‘Hoi, Clemmie!’ zei Dilly, toen ze haar vriendin met haar gebruikelijke flair achter de toonbank zag staan, druk bezig met het uitstallen van gebakjes. ‘Heb je misschien een vintage schaal die ik kan lenen? En ik zou graag een kaneelbroodje willen.’ Dilly liep naar de toonbank en keek hoopvol naar haar vriendin.

‘Je bent hier aan het juiste adres. Eén versgebakken kaneelbroodje.’ Clemmie stopte het in een zakje. ‘En hoe groot moet de schaal zijn?’

‘Dat is de vraag. Ik weet het nog niet precies. Ik heb een kleine, middelgrote of grote nodig, dat hangt ervan af.’

‘Waarvan af?’ Clemmie zag de ondeugende grijns op Dilly’s gezicht. ‘Delilah Waters, je bent iets van plan. Ik ken die blik.’ Ze kneep haar ogen samen. ‘Je kijkt... hoe zal ik het zeggen... nogal ondeugend.’

Dilly keek over haar schouder om te zien of er niemand in de buurt stond en leunde toen naar Clemmie toe. ‘Inderdaad

ondeugend,' zei ze grinnikend. 'Het is om voor een penis te houden.'

'Wat?! Zei je nou penis?'

'Exact, ik weet alleen niet hoe groot die zal zijn.'

'Wiens penis?' Clemmie schudde verbaasd haar hoofd. 'Ik denk dat je wat moet uitleggen.'

Grijnzend fluisterde Dilly: 'Ik ben een nieuwe cursus aan het organiseren en het leek me goed om onze artistieke uitingen een beetje spannender te maken. Ik loop al een tijdje met dit idee rond.'

'En in plaats van een simpele schaal met fruit te schilderen, heb je bedacht dat er een naakte man achter gaat liggen?'

'Precies dat.'

'Wauw! Dat had ik niet verwacht op dit uur van de dag.'

Dilly barstte in lachen uit. 'Dit gaat heel leuk worden. Vriendinnen, een paar glazen prosecco en een gezonde dosis artistieke inspiratie gemengd met ongemakkelijkheid.'

'Dat wordt vast een meesterwerk, zowel op het doek als in onze herinneringen!'

'Het is allemaal legaal en smaakvol. Ik wacht alleen nog op bevestiging van het modellenbureau wie er beschikbaar is. En dan heb ik nog cursisten nodig, al zie ik het meer als een gezellig meidenuitje.'

'Ik doe mee!' antwoordde Clemmie zonder aarzelen. 'En ik denk niet dat we veel moeite zullen hebben om de rest over te halen. Amelia en Robin doen mee en ik weet zeker dat we Verity ook wel kunnen overhalen.' Amelia, Clemmie en Dilly waren al beste vriendinnen zolang Dilly zich kon herinneren. Ze waren samen opgegroeid op het eiland en hadden zelfs samen gestudeerd. Amelia was aspirant-schrijfster en eigenaar van The Story Shop, de boekwinkel aan Lighthouse Lane. Ro-

bin was de eigenaresse van Beachcomber Bakery. Ze was tien jaar geleden naar het eiland verhuisd en meteen onderdeel geworden van de Puffin Island-familie. Verity was de nieuwste aanwinst op het eiland en had meteen haar plekje in hun groepje gevonden. Ze werkte als assistente bij de Cliff Top Veterinary Surgery.

‘Geweldig!’

‘En hoe gaat het met de zaken?’

‘Heel goed. De kunstwerken vliegen de galerie uit en er zitten niet genoeg uren in de dag om te schilderen. Maar ik heb het gevoel dat ik nog iets meer nodig heb in mijn leven om me ’s avonds bezig te houden, sinds...’ Ze zweeg toen een golf van verdriet haar overviel.

‘Ik weet het, en je doet het geweldig,’ zei Clemmie bemoeidigend.

‘Zonder mijn vriendinnen had ik het nooit gered. Sommige dagen zijn nog steeds moeilijk, maar dan herinner ik mezelf eraan hoe geweldig ik ben en hoe ver ik al ben gekomen.’

‘Goed zo! Je bent inderdaad geweldig en je kunt jezelf niet de schuld geven van wat er is gebeurd. Deze oplichters zijn er in allerlei soorten en maten en die van jou was bijzonder knap. Hij wist precies wat hij deed.’

Bijna twee jaar geleden nam het leven van Dilly Waters een onverwachte wending toen een beroemde muzikant die op Puffin Island verbleef, verschillende van haar eigenzinnige schilderijen met puffins en vuurtorens kocht. Zijn verblijf werd vastgelegd voor een documentaire op Netflix en toen het werd uitgezonden, werd Dilly van de ene op de andere dag beroemd. Ze verscheen in radioprogramma’s en tv-shows en werd zelfs herkend door vreemden, waar ze ook kwam. Haar sociale media explodeerden en haar eens zo rustige galerie

op Puffin Island werd plotseling een bruisend succes, waar haar schilderijen sneller van de muur vlogen dan dat ze ze kon maken.

Een paar maanden later kwam een opvallend knappe man haar galerie binnen. Zijn zelfverzekerde uitstraling trok meteen Dilly's aandacht. Een maatpak zat perfect om zijn atletische lichaam en er speelde een glimlach om zijn lippen toen hij Dilly's blik ontmoette. Gefascineerd door zijn natuurlijke charme en de bedwelmende mix van oprechte interesse en flirtende woorden, was Dilly meteen verkocht. Ze werden smoorverliefd en hij trok al snel bij haar in. Maar het bleek allemaal te mooi om waar te zijn en alles stortte op spectaculaire wijze in.

'Ik was zó dichtbij om mijn erfenis aan dat monster te geven,' zei ze, terwijl ze haar duim en wijsvinger slechts enkele millimeters van elkaar hield. 'Ik kan nog steeds niet geloven dat ik zo voor hem ben gevallen.'

'Ik heb hem nooit gemogen,' gaf Clemmie toe.

'De meeste eilandbewoners niet. Niemand kon hem uitstaan, zelfs mijn vader niet.'

'Maar je kon niet weten dat Giles Fox een romantische oplichter was. Hij was erg goed in wat hij deed en hij had een lange adem.'

'Hij heeft mijn hart gebroken en ik denk niet dat ik ooit nog een man zal vertrouwen.'

'Misschien nog niet meteen, dat is begrijpelijk. Het kost tijd om te verwerken wat hij heeft gedaan.'

'En in de tussentijd houd ik me bezig met de galerie en de cursussen. Zou je een poster voor me op je informatiebord willen hangen?'

'Tuurlijk. Ik wed dat je lessen erg populair gaan worden.'

‘Laten we het hopen, en bedankt.’

‘Cursus? Wat voor cursus?’ Betty, Clemmies oma en eigenaresse van het theehuis, kwam met een brede glimlach op haar gezicht de winkel binnen.

‘Dilly’s nieuwe tekencursus is echt iets voor jou,’ plaagde Clemmie.

‘Ik ben zo slecht in tekenen dat ik nog geen poppetje op papier krijg.’

‘Het is modeltekenen,’ voegde Dilly eraan toe, wachtend op Betty’s reactie.

‘Ik zei toch dat ik nog geen poppetje op...’ Ze stopte abrupt. ‘O, je bedoelt...’ Betty keek om zich heen voordat ze de woorden uitsprak: ‘Naakte mannen.’

‘Precies,’ bevestigde Dilly.

‘Ja, we gaan een naakte man tekenen, met een strategisch geplaatste fruitschaal om de schaamte te bedekken,’ zei Clemmie.

‘Ik heb Clemmie gevraagd om iedereen bij elkaar te roepen. Zal ik een plekje voor je vrijhouden, Betty?’

Betty bloosde, waardoor Clemmie en Dilly in lachen uitbarstten.

‘Natuurlijk. Ik denk dat ik mijn tekenkunsten nog een kans ga geven!’ Ze knipoogde naar hen. ‘Ik wil niets van het plezier missen.’

‘Dat is mijn oma!’

Betty gaf haar kleindochter een speelse tik op haar wang en keerde zich weer naar Dilly. ‘Met je nieuwe tekenlessen en dít zul je het gesprek van de dag zijn op het eiland. Hebben jullie trouwens de krant al gezien? Dit is misschien iets voor jou.’ Betty keek naar Dilly, sloeg de krant open en wees naar het artikel. ‘Die plek heeft veel geschiedenis voor jou.’

Dilly staarde naar het artikel.

Historische vuurtoren met het mooiste uitzicht over Puffin Island te koop

Een ongelooflijk unieke kans doet zich voor om de vuurtoren van Puffin Island te kopen; een plek met uitzicht op Blue Water Bay en de haven.

De spectaculaire vuurtoren van 33 meter hoog, met acht verdiepingen, werd oorspronkelijk gebouwd in de jaren dertig van de negentiende eeuw en was tot 1993 in gebruik. In 1920 was het een van de eerste vuurtorens die werd geautomatiseerd en sinds 1985 heeft het de monumentenstatus. Onlangs is het omgebouwd tot een woonhuis met mogelijkheden voor commerciële activiteiten.

Op de begane grond bevindt zich een woonkamer, terwijl de eerste, tweede en vierde verdieping slaapkamers herbergen. Een familiebadkamer, voorzien van een Victoriaans bad en een spectaculair uitzicht, is op de derde verdieping te vinden. De vijfde en zesde verdieping hebben een eetkamer en keuken, terwijl de bovenste verdieping – de lantaarnkamer zelf – een balkon heeft met een prachtig uitzicht over het water.

‘Het pand wordt over een paar weken geveild,’ las Dilly hardop voor, met een verbaasde ondertoon in haar stem. ‘Dat meen je niet. Zo snel?’

‘Zou je het willen hebben?’ vroeg Betty. ‘Je hebt een bijzondere band met de vuurtoren. Je opa was daar jarenlang hoofd-vuurtorenwachter en je moeder is er geboren.’

‘Ik heb me altijd afgevraagd of het ooit te koop zou komen. Ik heb er zelfs met mama over gesproken voordat ze overleed. We waren benieuwd hoe het er aan de binnenkant uit zou zien.’

‘En je vader? Denk je dat hij, als eigenaar van het boothuis, interesse zou hebben?’ vroeg Clemmie.

‘Ik denk het niet, maar ik zou er wel graag eens rond willen kijken.’

‘Dit is je kans.’ Clemmie wees naar de onderkant van het artikel. ‘Binnenkort is er een open dag voor potentiële kopers.’

Dat was interessant nieuws. ‘Potentiële kopers,’ herhaalde Dilly, terwijl ze naar het raam liep en naar de vuurtoren staarde. Clemmie en Betty gingen naast haar staan.

‘Het is tragisch dat je opa daar is overleden,’ mompelde Betty. ‘Ik kan me die nacht herinneren als de dag van gisteren, het was hartverscheurend.’ Haar stem brak. ‘Selby was net bevallen toen ze hoorde dat Mack om het leven was gekomen bij een poging om de passagiers van de boot te redden die tegen de rotsen was geslagen. Het was de ergste storm die we ooit op Puffin Island hebben meegemaakt.’

‘Ik kan me niet voorstellen hoe emotioneel dat moet zijn, om een nieuwe baby te verwelkomen en bijna tegelijkertijd je man te verliezen,’ voegde Clemmie toe.

Betty veegde een traan weg met een servetje. ‘Selby was een sterke, bijzondere vrouw. Uniek in haar soort. Ik weet niet hoe ze het allemaal heeft doorstaan, maar ze heeft het gedaan.’

‘Waarschijnlijk met de hulp van goede vrienden zoals jij,’ zei Dilly. ‘Ze was de beste oma die iemand zich kon wensen. Is ze hier niet kort na de geboorte van mama komen wonen?’

‘Ja, Selby en Eva zijn hier meteen ingetrokken. Vanwege Macks overlijden kon ze niet in het beheerdershuisje blijven wonen. Dat is een van de nadelen van het leven als vrouw van een vuurtorenwachter, het huisje hoort bij de baan. Het was moeilijk voor haar om de plek op te geven die ze hun thuis hadden gemaakt, vooral omdat het vol herinneringen aan Mack was. Het brak haar hart voor de tweede keer. Maar we hebben ons allemaal om hen heen geschaard en geholpen

waar we konden. Selby nam verschillende baantjes om weer op eigen benen te kunnen staan. Ze werkte in de pub, maakte schoon in het hotel en werkte hier in het theehuis. We zorgden om beurten voor de baby. Ze bleven twaalf maanden bij ons. Daarna huurde ze Seaside Cottage, waar ze de rest van haar leven heeft gewoond.'

'Het moet moeilijk zijn geweest om elke ochtend wakker te worden met uitzicht op de vuurtoren,' zei Dilly.

'Selby vond er troost in. Ze geloofde dat Mack altijd op hen neerkeek.'

'En weten we of er gegadigden zijn die op de vuurtoren willen bieden?' vroeg Clemmie.

Betty haalde haar schouders op. 'Ik heb nog niet gehoord dat er iemand specifiek geïnteresseerd is, maar ik denk dat potentiële kopers hun kaarten dicht tegen de borst zullen houden. Het wordt spannend.' Ze keek Dilly aan. 'Ben je van plan om te bieden?'

Dilly kon niet ontkennen dat haar interesse was gewekt door het artikel. Hoewel het altijd haar droom was geweest om een keten van galleries in het hele land te openen, vond ze het nog belangrijker om jonge, opkomende kunstenaars in haar lokale gemeenschap te ondersteunen. Er lag een erfenis voor haar klaar, en als ze die zou gebruiken om de vuurtoren te kopen, kon ze de begane grond ombouwen tot een galerie. Haar huidige galerie kon worden omgevormd tot een gemeenschapsruimte waar opkomende kunstenaars hun werk tentoon konden stellen en waar ze workshops kon organiseren.

'Misschien is dit wel het lot.' Dilly keek naar Clemmie. 'Ik zei vorige week al dat ik op zoek ben naar een ander pand, zodat ik de gemeenschap kan ondersteunen en de kunst van

lokale kunstenaars kan tentoonstellen. De huidige galerie heeft maar weinig ruimte, dus dit zou een perfecte oplossing zijn.'

'Maar als je in de vuurtoren gaat wonen, leef je geïsoleerd. Hoe zou je dat vinden?' Betty keek haar fronsend aan.

'Het is niet hetzelfde als vroeger, je hoeft niet meer te roeien. Er is nu een korte weg naar de vuurtoren en een steiger waar mensen overheen kunnen. Het is gemakkelijk bereikbaar, hooguit vijf minuten lopen. Er is zelfs een parkeerplaats en een kleine ommuurde tuin. Maar ik moet natuurlijk eerst even gaan kijken. Ik weet dat mijn grootouders de vuurtoren niet bezaten, maar hij heeft een speciale betekenis voor mij en maakt een belangrijk deel uit van onze familiegeschiedenis. Het is ook de reden waarom ik eigenzinnige vuurtorens en puffins schilder.'

'En je zit hoog boven de meeuwen en hebt genoeg verdiepingen om in rond te dwalen,' voegde Clemmie eraan toe.

'Hoe zit het met het onderhoud? Dat zal niet goedkoop zijn, en het is een monument dus er zullen allerlei regels en voorschriften zijn,' wierp Betty tegen.

'Er wonen voortdurend mensen in monumentale panden. Het eiland staat er vol mee, inclusief dat van jou.'

'Dat is waar.'

'Bovendien weten we allemaal dat de vuurtoren een aantal jaren terug vanbuiten is gerenoveerd, dus ik hoef me eigenlijk alleen maar zorgen te maken over de binnenkant.'

'Er zit maar één ding op: je moet op de open dag gaan kijken en dan zien wat je ervan vindt,' zei Betty. 'Ik wed dat de meeste eilandbewoners er wel een kijkje zullen gaan nemen, inclusief ikzelf.' Plotseling keek Betty bedroefd en Dilly vermoedde dat ze wist waarom.

‘Was de laatste keer dat je in de vuurtoren was, de avond dat mijn opa overleed?’

Betty knikte. ‘Selby en ik zijn de ochtend na de storm vertrokken, vlak nadat je moeder was geboren. Terugkeren zal veel herinneringen oproepen.’

‘Dat zal het zeker, en hopelijk kan ik, als het me bevalt, nieuwe herinneringen maken.’ Dilly keek nog eens naar het artikel. ‘Maar kunnen jullie mijn interesse voorlopig voor jullie houden? Ik ga het eerst met papa bespreken en eens rustig naar mijn financiën kijken. Misschien is het maar een droom, maar hoe gaaf zou het zijn om de vuurtoren te bezitten?’

‘Heel gaaf. Ik zal heel jaloers zijn,’ gaf Clemmie toe. ‘Hopelijk krijg ik ooit mijn eigen erfenis.’ Ze glimlachte wrang naar haar oma.

Betty begreep haar glimlach direct en gaf haar kleindochter opnieuw een speelse tik. ‘Dat gaat nog wel even duren,’ zei ze. ‘En natuurlijk houden we dit voor onszelf.’

‘Dank je. Mag ik nu die schaal lenen waarvoor ik kwam? Ik moet de galerie openen.’

Vijf minuten later liep Dilly over Anchor Way naar Quaint Quarters. Ze opende de deur van haar galerie en plakte een van haar posters op het raam om haar gloednieuwe tekencursus aan te kondigen. Zodra ze het bordje op ‘open’ had gezet, pakte ze achter in de galerie haar schilderschort van de haak, plaatste een nieuw doek op haar schildersezels en zette de radio aan. Elke dag zat ze achter in de galerie te schilderen, terwijl potentiële klanten langsliepen. Maar toen ze vandaag op haar kruk ging zitten en naar het lege canvas keek, kon ze maar aan een ding denken: de vuurtoren. Zou deze aankoop niet te extravagant zijn? Ze was altijd verstandig met geld geweest en

vroeg zich af of ze zich dit wel kon veroorloven. Maar hoe meer ze erover nadacht, hoe meer ze die vuurtoren wilde hebben. Ze keek naar de ingelijste foto van haar moeder en oma die op de plank achter haar bureau stond. Het was een vervelend idee dat iemand anders dat baken, een hoeksteen van haar familiegeschiedenis, zou bezitten. Zou een ander de vuurtoren wel net zo waarderen als zij? Zouden zij weten hoeveel nachten haar opa daar had doorgebracht om het licht te laten branden?

Terwijl ze naar de foto bleef kijken, nam Dilly ter plekke een besluit. Kansen als deze kwamen niet vaak voor, dus wat het ook zou kosten, ze zou ervoor zorgen dat ze de vuurtoren zou krijgen.